

мята може бы да отънѣ като хартія, но въ круга на вѣчността щ да са върти най-първото, бескрайното колело на нетлѣнния ни животъ. И както земята са съживѣва отъ слънцето, безсмъртіето са ублажава поради добродѣтелята, която е *усмихваніе на Вышняго*! Ела прочее, Салустіе, да ма видишь и донесъ мудрытъ свитѣцы отъ Епикура, Питагора и Диогена, но въоръжи са защото ще бѣдеш побѣденъ; ела по лжкытъ на Академа да са по прѣпирамы, водены стѣ свѣтлинжъ, която не сж имали нашитѣ праотцы, за голѣмыя задатѣкъ на истинатѣ цѣлъ на живота и особенно за природата на душата.

Іона, името й само принуждава сърдцето ми да тупа по-бържѣ, Іона е при мене като ти пишъ, дигамъ очи и срещамъ усмихваніето и. Трептятъ надъ Иметъ заритѣ на слънцето и чуѣж жужженіето на пчелытъ въ пролѣтныя злакъ на градината ми. Пыташь ма, честитѣ ли съмь? О, и какво друго може твоя Римъ да ми принесе равноцѣнно на туй на което са наслаждавамъ въ Атина? Тука всичко, всичко възбужда душата и вдѣхва чувства страстны. Дръвята, водытъ, домоветѣ, небето всичко принадлежи на Атина, прѣкрасната и въ самытъ си бѣдствія, майка на поезіята, мудрость на свѣта! въ залата си виждамъ мраморнытъ образы на праотцытъ си, гробоветѣ имъ на Керамикъ и по улицытъ дѣлата на Фидіевцытъ и Перикліевцытъ, на всѣду въ всяко сърдце, или поне въ моето, сжществува за вышгы и Армодій и Аристокытонъ. Ако бѣ възможно да забравя нѣкога, че съмь Атинянинъ не свободенъ, това можаше до нѣидѣ да го извърши любовта на възлюбленната ми Іона, любовь будна, пламенна, не уморна, любовь която ся прѣвърнж въ чувство благодареніе на новата наша религія, любовь койкто никой отъ поетытъ ни не е могълъ да приложи въ примѣръ, като ѣж е описвалъ, колкото и да сж пріятны намъ тѣхнытъ описанія, защото любовьта ся смѣся сега съ религіята, чиста же и непорочна отъ всяка гнусота и свѣтско пятно, ще да послѣдува надеждытъ ни всрѣдъ вѣчността, спазващѣ страстьта толкозь свещѣнна и нескверна, щото нѣма да ся устыдимъ като ѣж исповѣдвамы на създателя си. Ето истинный образъ на таинственната Елинска митологія, любовьта и Душата, т. е. душата отпочивающа въ гърдытъ на любовьтѣ.

Но ако любовьта укротява въ мене огничатото пожеланіе на свободата, вѣрата обаче засилва духа ми, защото, колчемъ нѣкое доблественно увлеченіе ма подбужда да грабнж сабята, за протѣрѣжъ военната пѣсь, да потърся новъ Маратонъ (но Маратонъ лишентъ отъ вѣстѣржествованія) колчемъ са отчасвамъ и настрѣхвамъ за безсиленіето на отечеството си, подчинено подъ ярема на Римлянытъ, знаешъ